

РЕШЕНИЕ

№ 3022

гр. София, 06.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 27.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **2760** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 250 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Т. Е. Г. срещу заповед № ЧР – 8 от 09.02.2010 г. на главния Д. на Главна дирекция „О.“ при Министерство на правосъдието, с която на основание чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР е прекратено служебното правоотношение на лицето поради придобиване правото на пенсия при условията на чл. 69 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Жалбоподателят излага доводи за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Твърди, че в заповедта не са изложени фактически и правни основания за издаването ѝ – липсват мотивите за нейното издаване, както и че предложението за прекратяване на служебното правоотношение е направено от врид Д. на Апелативна дирекция „Б.“, който не разполага с правомощия на орган по назначаването. Иска се отмяната на заповедта като незаконосъобразна.

Ответната страна – Г. на Главна дирекция „О.“, представлявана от юрк. З оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на обжалваната заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд С. град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно заповед № ЛС – 03-993 от 31.07.2003 г. на министъра на правосъдието жалбоподателят е назначен на длъжност по служебно правоотношение - главен

сержант – старши сътрудник по охраната в ГД „О.“, „О. – Б.“. Приложен е и акт за встъпване в длъжност от 01.08.2003 г.

Изготвено е предложение вх. № 1064 от 04.02.2010 г. на Д. на Апелативна дирекция „Б.“ – ГД „О.“ до главния Д. на Главна дирекция „Гранична полиция“ за прекратяване на служебното правоотношение със служителя Т. Е. Г. на основание чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР.

Видно от удостоверение на ОД на МВР гр. Б. жалбоподателят има положен осигурителен стаж в системата на МВР за периода от 01.12.1981 г. – 31.07.2003 г. – 21 години и 08 месеца. Съгласно удостоверение рег. № 1097 от 11.02.2010 г. лицето Т. Е. Г. има 6 години, 6 месеца и 10 дни – осигурителен стаж в ГД „О.“ – МП.

Административното производство е приключило с издаването на оспорената заповед издадена на основание чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР. Съгласно заповедта органът е приел, че служителят Т. Е. Г. е придобил право на пенсия при условията на чл. 69, ал. 2 от КСО, както и че на лицето следва да се изплатят дължимите обезщетения по ЗМВР – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

При така установената фактическа обстановка Административен съд С. град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата си на 11.02.2010 г., като първоначално лицето е упражнило правото си на жалба срещу административния акт пред горестоящия административен орган на 25.02.2010 г. Със заповед № ЛС – 04-349 от 15.03.2010 г. на министъра на правосъдието е отхвърлена жалбата на Т. Е. Г. срещу заповед № ЧР – 8 от 09.02.2010 г. на главния Д. на ГД „О.“ – МП. Посочената заповед е връчена на адресата на 19.03.2010 г. Настоящото производство е образувано по жалба на Т. Е. Г. с вх. № 15 от 31.03.2010 г. по описа на ГД „О.“ – МП, което означава, че жалбата е подадена в рамките на 14 -дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 3 вр. ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 146 от АПК при оспорване законосъобразността на административен акт съдът извършва проверка дали актът е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и приложимия материален закон и дали е съобразен с целта на закона.

Обжалваната заповед за прекратяване на служебното правоотношение Т. Е. Г. е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 9, ал. 3, т. 8 от Правилника за устройството и дейността на Главна дирекция „О.“ (ПУДГДО). Неоснователни са възраженията, изложени в жалбата за некомпетентност на органа, по чиято инициатива е прекратено служебното правоотношение. Г. Д. на ГД „О.“ е сезиран с предложение от страна на Д. на Апелативна дирекция Б., като съгласно чл. 15, ал. 1 от ПУДГДО териториалните звена на ГД „О.“ са областни дирекции, областни звена и районни звена. Направеното предложение не е обвързващо по отношение на волята на органа по назначаването и прекратяването на служебното правоотношение със съответния държавен служител настъпва по силата на издадената заповед от компетентния орган – главния Д. на ГД „О.“. Последният има признато от закона право на преценка дали да прекрати служебното правоотношение с лицето, придобило право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО.

Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила в предвидената в закона форма, като съдържа изискуемите съгласно чл. 269 от ППЗМВР вр. чл. 393, ал. 2 от ЗСВ реквизити. Неоснователно е оплакването за неспазен

срок на предизвестие. Липсата на предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение не води до незаконосъобразност на оспорения административен акт. На основание чл. 106, ал. 4 от Закона за държавния служител, приложима по силата на препращащата норма на чл. 268, ал. 3 от ППЗМВР при неспазено предизвестие на служителя се държи обезщетение от органа по назначаването. Установява се, че със заповед № з – 164 от 11.02.2010 г. на главния Д. на ГД „О.“ на жалбоподателя е изплатено такова обезщетение.

Заповедта е издадена при спазване на материалноправните разпоредби. Съгласно посоченото в същата материалноправно основание – чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР служебното правоотношение на държавния служител в МВР се прекратява при придобиване право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО – по инициатива на органа по назначаването. С цитираната норма законодателят изрично е регламентирал правото на административния орган по своя инициатива да освободи от служба служители, които имат изискуемия по чл. 69 от КСО осигурителен стаж, без оглед на възрастта, каквато е хипотезата на чл. 245, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Материалноправното основание по чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР не поставя като изискване служителят да е навършил необходимата възраст за придобиване на право на осигурителен стаж и възраст, а само поставя изискването за наличието на 25 години осигурителен стаж. Единствената задължителна предпоставка по чл. 245, ал. 1, т. 13 от ЗМВР е служителят да има 25 години осигурителен стаж, от които 2/3 действително изслужени като държавни служители по посочените закони – ЗМВР, ЗИНЗС, по чл. 11 от Закона пощенските услуги и по чл. 391 от ЗСВ. Видно от представените по делото удостоверения от ОД на МВР Б. Т. Е. Г. има положен осигурителен стаж в системата на МВР в размер на 21 години и 8 месеца, а съгласно удостоверение, издадено от ГД „О.“ жалбоподателят има прослужено време в ГД „О.“ от 01.08.2003 г. до 10.02.2010 г. – 6 години, 6 месеца и 10 дни. От така приложените по делото официални документи по категоричен начин се установява, че е изпълнено изискването за наличието на 25 години осигурителен стаж, както и е спазено условието служителят да е изслужил 2/3 от 25 години осигурителен стаж в органите на МВР и ГД „О.“ на длъжност като държавен служител, а именно в случая за времето от 28 години, 2 месеца и 10 дни.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за липсата на изложени от административния орган мотиви за издаването на обжалваната заповед. В административния акт е посочено, че служебното правоотношение със служителя Т. Е. Г. се прекратява на основание чл. 69, ал. 2 от КСО, като е налице изрично позоваване на предложение вх. № 1064 от 04.02.2010 г. на вр.ид Д. на Апелативна дирекция „Б.“, в което са отразени данни от общия осигурителен стаж на лицето и стажа в системата на МВР и Главна дирекция „О.“.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед рег. № ЧР - 8 от 09.02.2010 г. на главния Д. на Главна дирекция „О.“ е законосъобразна и жалбата на Т. Е. Г. следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и направеното от страна на процесуалния представител на ответната страна искане, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 8 вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Е. Г. срещу заповед № ЧР – 8 от 09.02.2010 г. на главния Д. на Главна дирекция „О.“ при Министерство на правосъдието.

ОСЪЖДА Т. Е. Г. ЕГН * да заплати на Главна дирекция „О.“ – Министерство на правосъдието сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: